

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Hæc distinctio non sufficit ad salvanda contradictoria in Divinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

identificationem cum filiatione, in hoc tertio extremo, nempe filiatione realiter distinguitur à paternitate, sicque fit capax hujus prædicati contradictorii non communicatur.

2. Ratio præter impugnationes distinctionis virtualis solvendas inferius est. Cum nihil possit realiter esse & non esse, ideo realiter non potest dari affirmatio & negatio ejusdem prædicati realis de quibusdam extremis, nisi inter illa intercedat realis distinctio: Sed secundum fidem de essentia & paternitate v. g. realiter affirmatur & negatur reale prædicatum: nempe *communicari*: ergo inter hæc extrema debet admitti vera realis distinctio, & non tantum illa virtualis, quæ nullo modo tollit simplicissimam identitatem extremorum. Atqui talis vera realis distinctio non potest esse immediata, stricte realis; hæc enim damnata est à Conc. Rheimensi: non realis formalis, utpote pariter repugnans formali simplicitati & perfectioni divinæ; ergo realis mediata, sive in tertio: quæ tanquam principis fidei maximè consentanea, aptissima quoque est ad verificanda sub contradictione contradictoria, quæ producuntur de divinis.

Confirm. Major est oppositio contradictoria quam relativa; ergo cum oppositio relativa in divinis requirat formalem & realem distinctionem extremorum: etiam oppositio contradictoria illam requiret.

§. II.

Hæc distinctio non sufficit ad salvanda contradictoria in Divinis.

3. **CONCLUSIO.** *Hæc distinctio mediata & realis in tertio non est sufficiens ad salvanda in divinis prædicata contradictoria.* Probat in primis autoritate Concilii Florentini. i. cit. Sess. 25. ubi in confessione fidei dicit, *ne divinam substantiam re, non autem solâ ratione ab hypostasis & personis differre credere videamur.* adeoque inter divinam essentiam & hypostasies agnoscit solam distinctionem rationis. Atqui hæc nova RR. sententia non est contenta distinctione rationis, sed requirit distinctionem realem inadæquatam inter essentiam & hypostasin Patris v. g. ergo contrariatur menti Concilii Florentini. Neque Angelicus Doctor aliam agnoscit distinctionem, quam rationis, ut præter alios ipsius textus constat inf. ex q. 28. a. 3. ad 2. ubi: *dicendum inquit, quod in quantum essentia & persona in Divinis differunt secundum intelligendi rationem, sequitur, quod aliquid possit affirmari de uno, quod negatur de altero.*

4. Probat ulterius ratione primò. Circa illa extrema debent salvari contradictoria, de quibus prædicantur; sed distinctio in tertio non salvat contradictoria circa illa extrema, de quibus prædicantur ergo distinctio realis in tertio non salvat contradictoria. Minor probatur: nam v. g. in hæc prædicatione, *essentia communicatur, paternitas non communicatur, id communicari, non communicari*, non prædicatur de essentia, ut est in se, & ut est in filiatione, sed de essentia, ut est in se, & ut est in paternitate: ergo circa ista duo extrema *essentia & paternitas* non tollitur contradictio, quam apparenter inferunt hæc contradictoria *communicari & non communicari*.

Confirm. Aequè vera, imò Synonyma est hæc prædicatio: *essentia ut absoluta in se communicatur, essentia ut identificata cum paternitate non communicatur*, quam ita: *essentia communicatur, paternitas non communicatur*; Sed est impossibile, quod hæc prædicatio verificetur propter identificationem cum filiatione: quia ly *non communicari* prædicatur de essentia quatenus identificata cum paternitate, adeoque ut sic relativè opposita filiationi: ergo non potest prædicari de ipsa quatenus identificata filiationi: adeoque neque in hæc prædicatione *essentia communicatur, paternitas non communicatur*, ad salvanda contradictoria sufficit distinctio realis in tertio. Idem argumentum ad alias hujus generis prædicationes facillè applicabis. Adde, quod illa extrema debeant esse distincta, quæ in propositionibus contradictoriis significantur in recto, & locum subjecti obtinent, atqui tertium illud extremum v. g. filiatio tantum importatur in obliquo; ergo illius distinctio non sufficit.

Ratio est secundò. Prius ratione nostrâ cum fundamento in re verificatur contradictoria, quin verificetur distinctio in tertio: ergo ista non sufficit ad salvanda contradictoria. Antec. probatur primò. quia verificatur in divinis contradictoria absoluta de extremis absolutis cum fundamento in re: veluti, *DEVS intelligit per intellectum, non per voluntatem*: sed hæc verificatio ratione nostrâ antecedit distinctionem realem in tertio: hæc quippe supponit prædicata relativa; illa verò consistit in absolutis; sed absoluta in Divinis sunt priora relativis, ut est communis Theolog. ergo.

Probat antec. secundò. Prius est ratione nostrâ, quod Pater generet, essentia non generet, quam quod filius sit distinctus à Patre: ergo illa contradictoria sunt ratione priora, quam distinctio hujus tertii extremi nempe Filii. Antecedens probatur. Fundamentum & ratio à priori juxta Concilia & PP. quod filius sit distinctus à Patre, est origo, productio, generatio, processio: non autem è converso ratio productionis est distinctio: non enim ideo Pater est generans, quia filius est distinctus; sed iste ideo est distinctus à Patre, quia est genitus. ergo hæc contradictoria, *essentia non generat, Pater generat*, per prius verificatur in DEO, quam verificetur distinctio realis in tertio.

Ratio est tertio: Quod plura sint admittenda contradictoria in divinis, quæ nullatenus per distinctionem realem in tertio salvari possunt. Nam primò. Hæc ipsa sunt contradictoria: *Pater est distinctus à tertio extremo, natura non est distincta à tertio extremo: Natura est identificata cum tertio extremo, Paternitas non est identificata &c.* Item *essentia DEI est una, Persona sunt tres. Essentia DEI non est Genitor, non Genitus, non Procedens, Persona sunt Genitor, Genitus & Procedens. Filius procedit per intellectum, non per voluntatem.* Ubi tunc est distinctio in tertio, cum nullum sit assignabile?

§. III.

Solvitur fundamentum Adversariorum.

Argumentum primò propositum distinguo 8. A majorem. De extremis tam formaliter & actu, quam virtualiter realiter indistinctis non possunt affirmari contradictoria realia, conc. tantum
rea-